

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **M. A.**, st. přísl. Arménie
bytem A. 746, K. n. V.

zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, Brno

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 3. 2016, č. j. MV-150495-3/SO-2015,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 24.9.2015, č.j. OAM-16325-28/TP-2014 (dále jen „rozhodnutí ministerstva“). Rozhodnutím ministerstva byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k

trvalému pobytu na území České republiky podaná podle ust. § 68 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

2. Žalobce namítl, že pokud správní orgán prvního stupně jeho žádost zamítl mj. proto, že dne 28.8.2015 doložil svůj platební výměr za rok 2014, ale nedoložil vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za kalendářní rok 2014, tento postup nemá oporu v zákoně. V § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je zakotveno, že příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo daňovým přiznáním ohledně daně z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy ze samostatné činnosti. Pokud nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem, lze jako doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu předložit platební výměr na daň z příjmů. Zákon tedy nikde neuvádí, že by žalobce byl povinen doložit vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění. Pokud tedy žalobce předložil svůj platební výměr, zcela vyhověl zákonu.
3. Žalobce nesouhlasí s argumentací žalovaného, že požadavek na předložení dokladu o výši zaplacení pojistného na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti jako dokladu o zajištění prostředků k pobytu je v souladu se smyslem a účelem ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Poukázal na čl. 2 odst. 3 a 4 Ústavy a čl. 2 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod, podle nichž lze státní moc uplatňovat jen v případech a mezích stanovených zákonem a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Pokud zákon uvádí jako doklad o zajištění prostředků k pobytu platební výměr daně z příjmů, není správní orgán oprávněn žalobce, který platební výměr v souladu se zákonem předložil, nutit předložit ještě další doklady v zákoně neuvedené.
4. Podle žalobce je nezákonným důvodem pro zamítnutí jeho žádosti to, že jako doklad o příjmech společně posuzované osoby, své matky, doložil pouze potvrzení zaměstnavatele o jejím průměrném měsíčním výdělku, ale nedoložil „platnou pracovní smlouvu“. Ust. § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců předložení takového dokladu nevyžaduje. Navíc sám správní orgán prvního stupně uvádí, že v potvrzení zaměstnavatele ze dne 9.3.2015 o průměrném výdělku matky je uvedeno, že její pracovní poměr je sjednán od 1.1.2014 na neurčito. Existenci pracovního poměru tedy měl správní orgán potvrzenou tímto způsobem a vymáhání pracovní smlouvy je nejen nad rámec zákona, ale z hlediska zjištění skutečného stavu je zbytečné. I pro tuto situaci platí ústavní požadavek na výkon státní moci v zákonem stanovených mezích, když zároveň nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Pokud zákon o pobytu cizinců uvádí jako doklad o zajištění prostředků k pobytu potvrzení zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku a tento doklad je předložen, není správní orgán oprávněn žalobce nutit, aby předložil ještě další doklady v zákoně neuvedené.
5. Žalobce dále uvedl, že on i jeho matka žijí u příbuzných, a proto nemají žádné náklady na ubytování. Neexistenci nákladů na ubytování nemohou doložit ničím jiným než potvrzením vystaveným ubytovatelí. Správní orgán prvního stupně přesto opakovaně trval na tom, že takové potvrzení nelze akceptovat, protože se jedná o čestné prohlášení, jehož použití jako důkazu neumožňuje ust. § 53 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Správní orgán opomíjí, že prokázat

neexistenci něčeho je v podstatě nemožné, a jiným způsobem než potvrzením od ubytovatelů, že ubytování je bezplatné, neexistenci nákladů na ubytování prokázat nelze. Ustanovení § 53 odst. 5 správního řádu se navíc vztahuje pouze na případy, kdy zákon výslovně ukládá prokázání nějaké skutečnosti konkrétní listinou (např. prokázání bezúhonnosti aktuálním výpisem z rejstříku trestů).

6. Zákon o pobytu cizinců v § 71 odst. 1 hovoří pouze o částce, „*kteřou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečně odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob*“. Zákon zde nevyžaduje předložení konkrétní listiny, a proto pro věrohodné prokázání nákladů na bydlení platí ust. § 51 odst. 1 správního řádu, podle něhož k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění skutečného stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Žádné omezení možností dokazovat náklady na bydlení potvrzením či prohlášením ubytovatele zde neexistuje, protože se nejedná o situaci popsanou v § 53 odst. 5 správního řádu. Žalovaná v napadeném rozhodnutí reagovala na tuto argumentaci žalobce obsaženou v odvolání tím, že tato otázka je v daném případě bezpředmětná, neboť žalobce stejně nedoložil příjmy. Tento postup je dle žalobce nezákonný, neboť podle § 68 odst. 3 správního řádu se správní orgán musí vypořádat s návrhy, námitkami a vyjádřeními účastníků řízení. Tato povinnost se vztahuje i na rozhodnutí žalovaného jakožto odvolacího orgánu. Napadené rozhodnutí žalovaného tedy v tomto ohledu není řádně odůvodněno.
7. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě předně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se vypořádala s námitkami žalobce. Uvedla, žalobce byl v řízení opakovaně vyzván, aby odstranil vady své žádosti a předložil takové doklady, které správnímu orgánu prvního stupně umožní spočítat jeho úhrnný měsíční příjem. Žalobce toho však ani přes opakované výzvy nebyl schopen, a správnímu orgánu prvního stupně tak nezbylo, než jeho žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítnout. Žalovaná upozornila na to, že v ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je mj. uvedeno, že „*příjem cizince lze prokázat zejména...*“. Výčet dokladů uvedených v tomto ustanovení je toliko demonstrativní. Ministerstvo vnitra musí mít možnost řádně posoudit, jaký je čistý měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob. Za tím účelem musí být předloženo kromě jiných dokladů i vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění (u podnikatelů). Bez tohoto dokladu nelze čistý měsíční příjem cizince spočítat, a nelze tedy dospět k závěru, že cizinec splňuje podmínky zákona o pobytu cizinců pro udělení povolení k trvalému pobytu. Má-li být smysl a účel ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců naplněn, je dále nutné, aby cizinec doložil svoje příjmy věrohodně. Tomu odpovídá požadavek na doložení právního titulu k dokládáním příjmům, zde v podobě pracovní smlouvy matky žalobce. Ani v tomto případě však nebyl žalobce schopen tento doklad přes opakované výzvy předložit.
8. Žalovaná poukázala na to, že praxe správního orgánu prvního stupně, který požaduje doložení výše specifikovaných dokladů, trvá již řadu let a cizinci jsou s ní obecně srozuměni (upozornění na nutnost předložit tyto doklady se objevuje nejen na oficiálních internetových stránkách Ministerstva vnitra, ale např. i na stránkách sdružení občanů pomáhajících cizincům s pobytem v České republice). Ze strany správních soudů nebylo nikdy deklarováno, že by byla tato praxe v rozporu se zákonem o pobytu cizinců. V tomto

konkrétním případě nadto Ministerstvo vnitra dostalo své poučovací povinnosti a žalobce jasně a srozumitelně vyzvalo k odstranění vad jeho žádosti. Nelze též opomenout, že žalobce byl ve správním řízení právně zastoupen, a to advokátem, který se v oblasti cizineckého práva pohybuje dlouhodobě. Nelze tedy ani dospět k závěru, že by žalobce jako právní laik výzvám správního orgánu nemohl porozumět. Lze se jen dohadovat, proč požadované listiny nepředložil, a to ani spolu s odvoláním proti rozhodnutí ministerstva.

9. Za situace, kdy žalobce nepředložil takové doklady, ze kterých by bylo možno stanovit jeho čistý měsíční příjem (a příjem společně s ním posuzovaných osob), bylo posuzování nákladů žalobce vynakládaných na bydlení v daném případě skutečně bezpředmětné. Pro rozhodnutí správních orgánů nebylo podstatné, jestli žalobce věrohodně prokázal skutečné náklady vynakládané na bydlení. Ať už by žalovaná dospěla v tomto ohledu k jakémukoli závěru, nemělo by to na výrok napadeného rozhodnutí žádný vliv. V případě žalobce proto byl dán důvod pro zamítnutí jeho žádosti dle ustanovení § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
10. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:
11. Dne 10.9.2014 podal žalobce žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Ve stejný den správní orgán prvního stupně vyzval žalobce k odstranění vad jeho žádosti, konkrétně k tomu, aby doložil doklad o zajištění ubytování na území, doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území (doklad prokazující pravidelný úhrnný měsíční příjem cizince a s ním společně posuzovaných osob). Žalobce byl podrobně poučen o požadavcích kladených na požadované doklady, stejně jako o následcích nevyhovění výzvě. Správní orgán prvního stupně za účelem odstranění vad žádosti poskytl žalobci usnesením ze dne 10.9.2014 lhůtu 14 dnů a řízení přerušil.
12. Dne 29.9.2014 žalobce předložil potvrzení o zajištění ubytování a ve stejný den byl správním orgánem prvního stupně vyrozuměn o pokračování v řízení.
13. Dne 15.10.2014 správní orgán prvního stupně žalobce opětovně vyzval k odstranění vad žádosti, konkrétně k tomu, aby žalobce předložil doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území. Žalobce byl upozorněn na to, že za sebe a společně posuzované osoby (svoji matku) nepředložil žádný příjem. Správní orgán prvního stupně za účelem odstranění vad žádosti poskytl žalobci usnesením ze dne 15.10.2014 lhůtu 10 dnů a řízení přerušil.
14. Žalobce dne 30.10.2014 požádal (prostřednictvím právního zástupce) o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti, a to na dobu od 30.11.2014. Této žádosti správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 3.11.2014 vyhověl a lhůtu stanovil na 30 dnů ode dne doručení tohoto usnesení.
15. Dne 28.11.2014 žalobce předložil základní list daňového poplatníka, rozvahu ve zjednodušeném rozsahu ze dne 28.11.2014, výkaz zisku a ztráty ke dni 15.11.2014, přílohu

k mezitímní účetní uzávěrce ke dni 15.11.2014, a dále čestné prohlášení vlastníků nemovitosti paní a pana A., že žadatel je jejich synovcem, bydlí s nimi ve společné domácnosti a neplatí nájemné. Žalobce k těmto dokladům uvedl, že se svojí podnikatelskou činností začal v září 2014, za období září, říjen a listopad činil jeho výdělek 43 650 Kč. Jeho náklady za ubytování jsou nulové a úhrada platby na sociální zabezpečení činí zaokrouhleně nahoru 2 000 Kč měsíčně.

16. Dne 9.12.2014 správní orgán prvního stupně žalobce opětovně vyzval k odstranění vad žádosti. Ve výzvě uvedl, že náklady vynakládané na bydlení žadatele nepovažuje za věrohodně prokázané, neboť čestným prohlášením vlastníků nemovitosti nelze nahradit listinné důkazní prostředky k prokázání skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení cizince a společně s ním posuzovaných osob; odkázal přitom na § 71 odst. 1 ve spojení s § 70 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 53 odst. 5 správního řádu. Správní orgán prvního stupně dále ve výzvě uvedl, že doložené doklady prozatím nesplňují zákonné požadavky, neboť z nich vyplývá, že doložený úhrnný měsíční příjem žalobce je nižší než částka, kterou je nutno doložit jako úhrnný měsíční příjem podle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Proto byl žalobce vyzván k předložení dokladů o své činnosti předtím, než začal podnikat, tj. před datem 4.9.2014. Správní orgán prvního stupně za účelem odstranění vad žádosti poskytl žalobci usnesením ze dne 9.12.2014 lhůtu 30 dnů a řízení přerušil.
17. Dne 9.1.2015 žalobce požádal správní orgán prvního stupně o upřesnění dokladů, které budou akceptovány jako potvrzení o bezplatném ubytování, a dále požádal o objasnění výpočtů správního orgánu při posuzování dostatečnosti doložených příjmů, pokud tyto příjmy nejsou považovány za dostačující.
18. Dne 30.1.2015 správní orgán prvního stupně žalobce opětovně vyzval k odstranění vad žádosti. Ve výzvě mj. uvedl, že žalobce nedoložil žádný příjem, a proto prozatím nesplnil podmínku ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl vyzván k jeho doložení, resp. k předložení platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2014 a vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2014, neboť ze živnostenského rejstříku bylo zjištěno, že žalobce podnikal od 4.9.2014 do 20.10.2014 a dále až od 17.12.2014. Správní orgán zároveň žalobce vyzval, aby věrohodně prokázal částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení podle § 25 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře. Za účelem odstranění vad žádosti poskytl žalobci usnesením ze dne 30.1.2015 lhůtu 30 dnů a řízení přerušil.
19. Dne 17.3.2015 žalobce předložil potvrzení o výši průměrného měsíčního příjmu ze dne 9.3.2015 vystavené pro matku žalobce, v němž je uvedeno, že její průměrný čistý měsíční příjem za poslední 3 měsíce činí 15 250 Kč, a že pracovní poměr je sjednán na dobu neurčitou od 1.12.2014, a dále čestné prohlášení paní a pana A., v němž jmenovaní jakožto ubytovatelé potvrzují, že žalobci a jeho matce nevznikají žádné náklady na bydlení.
20. Správní orgán prvního stupně následně žalobce přípisem ze dne 1.6.2015 vyzval k seznámení se s podklady pro rozhodnutí a případnému vyjádření k nim. Dne 29.6.2015 žalobce požádal o přerušení řízení na dobu 14 dnů, této žádosti správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 28.7.2015 nevyhověl.

21. Dne 28.8.2015 žalobce doložil platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2014 se základem daně 17 460 Kč, čestné prohlášení pana a paní A., že žalobce a jeho matka bydlí z důvodu příbuzenského vztahu (synovec, švagrová) bezplatně, a potvrzení zaměstnavatele matky žalobce ze dne 26.8.2015 o průměrném měsíčním příjmu za poslední tři měsíce ve výši 12 092 Kč. Následně bylo vydáno rozhodnutí ministerstva a po odvolání žalobce napadené rozhodnutí.
22. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
23. Stěžejním důvodem zamítnutí žádosti žalobce ze strany správních orgánů bylo zjištění, že žalobce nepředložil takové doklady, ze kterých by bylo možno stanovit jeho čistý měsíční příjem (a příjem společně s ním posuzovaných osob), resp. že žalobce neprokázal, že dosahuje minimálního úhrnného měsíčního příjmu ve smyslu ust. § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Obrana žalobce je založena na tom, že správní orgány po něm vyžadovaly doklady nad rámec zákona.
24. Podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže cizinec nepředloží doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.*
25. Podle § 70 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců *je cizinec povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území (§ 71 odst. 1); to neplatí, jde-li o cizince, který žádá o povolení k trvalému pobytu podle § 67 nebo jde-li o cizince podle § 87, který žádá o povolení k trvalému pobytu po dosažení věku 18 let z důvodu podle § 66 odst. 1 písm. a).*
26. Podle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *se považuje za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Za příjem podle věty první se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije. Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo daňovým přiznáním z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy ze samostatné činnosti. Pokud nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem, lze jako doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu předložit výpisy z účtu*

vedeného v bance za posledních 6 měsíců, ze kterých vyplývá, že cizinec takovými příjmy disponuje, nebo platební výměr daně z příjmů.

27. Účelem a smyslem zákonného požadavku na doložení skutečnosti, že žadatel o povolení k trvalému pobytu má zajištěny prostředky k trvalému pobytu na území, je zjištění, že žadatel je schopen si obstarat finanční prostředky na svůj pobyt na území České republiky vlastní pracovní aktivitou, a to v dostatečné výši. Tato výše je stanovena racionálně tak, aby se žadatel, při odečtení potřebných nákladů na živobytí od dosažených příjmů, nenacházel v záporných hodnotách. Schopnost žadatele zajistit si příjmy v dostatečné výši pak lze obecně chápat jako předpoklad toho, že žadatel se ani v budoucnu nestane přítěží pro sociální systém státu.
28. Pro posouzení toho, zda žadatel je schopen si prostředky k trvalému pobytu na území zajistit, je nutné znát jeho čistý měsíční příjem, přičemž zákonná právní úprava u tohoto typu pobytového oprávnění vyžaduje pravidelnost takového příjmu. K námitce žalobce, že ust. § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nestanoví povinnost cizince doložit vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění, soud uvádí, že toto ustanovení není jediným zdrojem povinností cizince ve vztahu k doložení prostředků k trvalému pobytu. Podle druhé věty tohoto ustanovení se totiž za příjem podle věty první považuje příjem započitatelný podle zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu. Podle § 7 odst. 1 písm. b) tohoto zákona se započitatelným příjmem rozumí příjmy ze samostatné činnosti uvedené v zákoně o daních z příjmů, od nichž je nutné odečíst výdaje vynaložené na jejich dosažení, zajištění a udržení, daň z příjmů a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a pojistné na veřejné zdravotní pojištění, pokud nebyly pojistné a příspěvek zahrnuty do těchto výdajů. Aby tedy mohlo dojít k výpočtu příjmů žalobce za situace, kdy žalobce správnímu orgánu předložil daňový výměr potvrzující jeho příjmy ze samostatné výdělečné činnosti za rok 2014, bylo nutno též doložit vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2014. Částku takto doloženou by pak správní orgán odečetl od příjmů žalobce.
29. Pokud tedy žalobce namítal, že požadavek na doložení vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění není podložen zákonnou právní úpravou, nejde o námitku důvodnou. Požadavek na doložení vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění má oporu v zákoně o životním a existenčním minimu, na nějž ust. § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců odkazuje. Věta třetí ust. § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zároveň vymezuje pouze příkladný výčet dokladů („Příjem cizince lze prokázat zejména...“), jimiž může cizinec své příjmy doložit, přičemž ani z věty čtvrté tohoto ustanovení nelze v kontextu výše uvedeného dovodit, že by pro zjištění příjmů žadatele, tj. jeho čistých příjmů, postačovalo toliko předložení platebního výměru na daň z příjmů.
30. Prokazoval-li žalobce své příjmy z podnikání (jako OSVČ) za rok 2014, tedy za poslední zdaňovací období před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, měl mít k dispozici nejen platební výměr na daň z příjmů, ale též vyúčtování záloh pojistného. Pokud v průběhu správního řízení uvedl, že výše záloh pojistného činí v jeho případě (přibližně) 2000 Kč, aniž by tuto skutečnost jakkoli doložil, nebylo možné tuto částku vzít v potaz. Jak totiž vyplývá z § 5b odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, vyměřovací základ si osoba

samostatně výdělečně činná stanoví sama, přičemž vyměřovací základ nesmí být nižší než 50 % základu daně z příjmů fyzických osob z příjmů ze samostatné činnosti. Pokud tedy žalobce nedoložil výši pojistného za rok 2014, nebylo možné zjistit, jakých (započitatelných) příjmů za rok 2014 skutečně dosáhl, resp. zda se jednalo o příjmy v dostatečné výši ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jak přitom vyplynulo z platebního výměru předloženého žalobcem, jeho základ daně za rok 2014 činil toliko 17 460 Kč.

31. Závěr o nedůvodnosti první žalobní námitky postačuje k zamítnutí žaloby, neboť na nesplnění požadavku doložení příjmů žalobce potřebného pro zjištění, zda žalobce disponuje prostředky k pobytu na území v dostatečné výši, je založeno jak napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí ministerstva. Vypořádání dalších žalobních námitek, v nichž žalobce brojil proti nezákonnosti požadavku na doložení platné pracovní smlouvy jeho matky a nevypořádání odvolací námitky týkající se nákladů na bydlení, by tak ani v případě, že by byly shledány důvodnými, nemohlo na uvedeném závěru nic změnit.
32. I pokud by totiž byl zohledněn příjem společně posuzované osoby (tj. matky žalobce) jako příjem relevantní, při nedoložení podkladů pro určení příjmu žalobce by nebylo možné stanovit ani výši úhrnného měsíčního příjmu těchto společně posuzovaných osob, tj. žalobce a jeho matky. Při výkladu ust. § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců přitom nelze postupovat tak, že by bylo možné od příjmu žalobce (z důvodu dostatečného nedoložení jeho výše) zcela odhlížet a výpočet provádět toliko s doloženým příjmem společně posuzované osoby. Jak již bylo zmíněno výše, účelem zákonného požadavku na doložení dostatečného příjmu je ověření předpokladu, že cizinec (žadatel) – nejedná-li se zároveň o některou ze zákonných výjimek [§ 70 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců, věta za středníkem] – je schopen si sám zajistit dostatečné prostředky na živobytí.
33. Stejně tak v případě uznání žalobcova tvrzení, že náklady na bydlení společně posuzovaných osob jsou (v důsledku poskytování ubytování včetně souvisejících nákladů ze strany rodinných příslušníků) fakticky nulové, by stále na jedné straně rovnice chyběla proměnná v podobě konkrétní doložené výše pravidelných měsíčních příjmů cizince (žalobce), který o vydání pobytového oprávnění žádal. Podmínku vymezenou v § 70 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců tak nelze mít za splněnou. Pokud žalovaná tuto odvolací námitku nevypořádala, nejedná se o vadu odůvodnění napadeného rozhodnutí, která by mohla mít za následek jeho nezákonnost, neboť nosným důvodem zamítnutí žádosti žalobce byl jiný nedostatek, jehož existence pro tento závěr postačuje bez dalšího.
34. Na základě shora uvedených skutečností soud aproboval závěr žalované, že žalobce nedoložil zajištění prostředků k trvalému pobytu na území České republiky ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Tím byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 75b odst. 2 citovaného zákona. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť ve věci měla úspěch žalovaná, které však v řízení žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 13. listopadu 2018

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu